

Lepopisnik

Poštnina plačana v gotovini.

Posam. številka 50 par.

Izhaja mesečno.

LUC

LETO II.

DECEMBER 1936

ŠTEV. 4

NAVODILO

za izpolnjevanje »Jezusovih dni«.*

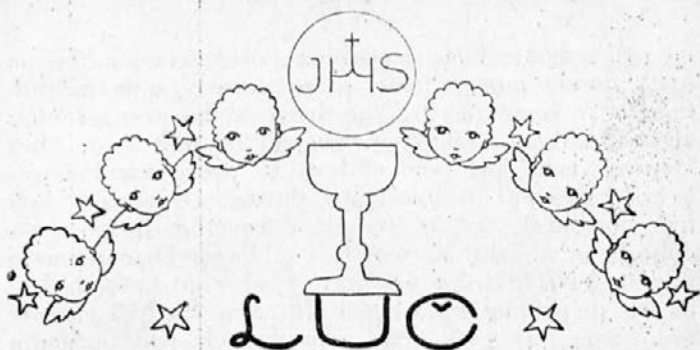
Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križee! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko „ž“, kar pomeni, da je obudil željo.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!

* Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto Din 5.—. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4
Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno

LETO II.

DECEMBER 1956

Štev. 4

P. Odilo:

Advent.

Prvi teden v adventu je prišel g. katehet v tretji razred. Ko so otroci odmolili običajne molitve, so zapeli vsi skupaj pesem »Vi oblaki ga rosite«. Nato začne g. katehet: »Ali ste bili vsi v nedeljo pri sveti maši?« »Vsi,« se glasi odgovor. Res, niti enega ni manjkalo. »Ali ste zapazili v nedeljo v cerkvi kaj posebnega?« vpraša nadalje katehet. »Povej, Janezek!« »V cerkvi na oltarju ni bilo nič rož,« še glasi odgovor. »Ali ste zapazili še kaj drugega nenavadnega?« »Na koru so peli čisto druge pesmi. Začeli so z »Vi oblaki ga rosite,« pravi Marica. »Kdo še kaj ve od nedelje?« nadaljuje katehet. »Jožek, ti si si gotovo zapomnil.« »Da, g. katehet, v nedeljo je bil duhovnik oblečen v vijolično mašno oblačilo.« »Dobro, otroci, vidi se, da ste v nedeljo v cerkvi res bili zelo pazljivi. Ali veste še to, zakaj je bilo v nedeljo v cerkvi toliko izprememb?« »Zato, ker je bila v nedeljo prva adventna nedelja,« se odreže ministrant Francek. »Saj res, ministrant mora vedeti nekaj več kot drugi otroci! Francek, ali veš, kaj pomeni beseda Advent.« »Beseda Advent pomeni prihod.« »Ali veš, čigav prihod?« »Prihod Jezusov,« odvrne glasno Francek.

»Dobro, otroci! In Jezus je prišel na svet v sveti božični noči. Vi že gotovo štejete dneve do Božiča, ko

bo prišlo božje Dete z božičnim drevescem, ki bo na njem gorelo mnogo lučic, se svetlikalo polno pisanih kroglic in bonbončkov. Vse drevesce bo prepreženo z zlatimi nitkami, kakor bi angelci izgubili svoje lase. Gotovo veste, kaj pomeni božično drevo vse razsvetljeno z lučkami in obloženo z darovi? Drevesce v lučkah pomeni božjo luč Jezusa, darovi na drevescu pa dobrote in milosti, ki nam jih je božje Dete prineslo iz nebes. Na te dobrote morate zdaj v adventu misliti, da se pripravite na prihod Jezusov. Skrbeti morate tudi zato, da boste letos gotovo imeli pod božičnim drevescem jaslice z božjim Detetom na slami, z Marijo in sv. Jožefom ob strani. To je krščansko, katoliško. Samo drevesce je protestantovska navada. Drevesce združeno z jaslicami: to je katoliško. Začetnik jaslic je sv. Frančišek Asiški.«

Tako je razlagal katehet. Otroci so ga pazljivo poslušali. In še pristavi g. katehet: »Imejte pripravljena predvsem svoja srca, svoje duše za prihod Jezusov. Vaša srca morate izpremeniti v jaslice, kamor bo položeno božje Dete v adventnem sv. obhajilu.« — In še na eno vprašanje moramo odgovoriti:

Zakaj ima duhovnik v adventu vijolično mašno obleko? Zato, ker je advent čas pokore. In vijolična barva pomeni pokoro. V pokori se je ljudstvo dolga stoletja pripravljalo na prihod Mesijev in skesano klicalo v velikem hrepenenju: Vi oblaki ga rosite!

Lučkarji! Ne pozabite v adventu večkrat prebrati tega kratkega spisa! Pripravite se lepo na Božič!

Sveti Miklavž.

6. decembra.

V daljni Aziji, odkoder dobivamo kavo in čaj, je živel pred več kot 1500 leti sv. Miklavž. Dolgo je že od tedaj, toda njegov spomin je med nami še vedno svež. Sv. Miklavž je imel izredno blago srce do siromakov. Vse, kar je podedoval od svojega očeta in svoje matere, je razdelil med uboge.

V mestu, kjer je svetnik vodil svojo škofijo, je živel plemenitaš s tremi hčerami. Družina je živela v

skrajni bedi. Deklice so bile siromašno oblečene in noben ženin se zato ni pri njih oglasil. Svetnik si je mislil: Pomagati bo treba, ker sicer bodo deklice obupale in si vzele življenje ali pa se vrgle v naročje greha; zakaj uboštvo in beda pahneta slabotnega človeka pogosto v hudobijo.

Ker pa je vedel, da bi se plemenitaš in hčerke sramovale sprejeti miloščino, je vstal nekoč sredi noči in odšel proti stanovanju ubogega plemenitaša. Tam je položil skozi odprto okno veliko mošnjo denarja. Stiska je prenehala. Ubožčki so se radovali in se zahvaljevali skrivnostnemu dobrotniku vsak dan.

Če je šel sv. škof Miklavž na izprehod, so pritekli k njemu otroci in mu poljubili roko. Svetnik pa je segel v žep svojega plašča in potegnil iz njega razne dobrote: jabolka, lešnike, orehe in sladkarije. Misli si morete, s kakšno slastjo so otroci darove pojedli.

Lučkar! Lučkarica! Postani še ti Miklavž. Ti morda nisi v stiski in bedi, poznaš pa otroke, ki so zelo ubogi. Z dovoljenjem svojih staršev jim pridi na pomoč in jim podari za Miklavža ali za Božič oblekco, ki je tebi premajhna. — Kar storiš enemu izmed teh najmanjših, si Jezusu storil.

*Če je šel so, škof Miklavž na izprehod,
so prihiteli k njemu otroci — — —*

Kdor bližnjemu kos kruha da,
nasitil Kristusa je samega.
Kdor nagega ogrne,
mu Kristus tisočkrat povrne.

Gregor Mali:

Marija zemljo blagoslaavlja.

(Za 8. december.)

Marija zemljo blagoslaavlja, Pred tabernakelj poklekujmo,
narava v snegu jo pozdravlja; kjer noč in dan Zveličar je;
nesrečnim milosti deli, trpljenje spoje mu darujmo
kaj damo Materi naj mi? z Brezmadežno za grešnike.

Nedolžna srca ji nesimo,
krasimo z lučkami oltar
in s hvalnicami jo slavimo,
ker Jezusa je dala v dar.

Potem veselo bo življenje
v tolažbo tudi Jezusu,
za dušo našo sveti praznik,
ves poln radosti in miru.

Marija se z angeli pripravlja na božični praznik.

Devici od angela pozdravljeni.

(Adventna.)

P. F. Ačko.

V naza-reško hi-ši-co angel sveti pri-de
An-gel ji za-še-pe-ta: Mati boš po-sta-la
Nežno skloni zdaj glavo najsvetejša Ma-ti,

in z Devi-co blaže-no se spoštljivo sni-de.
in Zve-ličar-ja-Boga svetu da-ro-va-la.
voljo Stvarni-ka sa-mo ho-če spolnje-va-ti.

A-ve, a-ve, Zvezda zla-ta, li-lij-

ska Go-spa, v bo-žji mi-lo-sti bo-ga-

P. Tarzicij:

Novo srce je mami izprosil . . .

Tonček je bil fantek, da malo takih. Svojo mamo je imel nad vse rad. Saj mu je bila res zlata mama. Nadomestovala mu je še očeta, ki se je preselil k Bogu, ko ga Tonček še poznati ni mogel. Zato je mamo dvakrat ljubil. Vsako jutro, ko ga je zbudila, se ji je vrgel okoli vratu, jo poljubil in ji ljubeče dejal: »Mama, kajne, ti boš ostala vedno pri meni.« Seveda mu je mama vsakokrat to potrdila: »Samo priden moraš biti in Jezusa za to prositi.« Tonček je sklepal svoje roke, jih dvigal proti nebu in molil: »Oče naš, kateri si v nebesih, daj, da bo mama vedno pri meni!«

Bog je imel Tončka zelo rad, ker je bil res priden in dober. Vse dobre pa Bog preizkuša in tudi Tončka je. Zbolela mu je mama. O, ko bi vi vedeli, kako je Tončka zaskrbelo! »Mama, moja ljubljena mama, ne zapusti me, sirote!« Tako je klical in se krčevito oklepal postelje, na kateri je ležala mama z bolnim srcem. Prišel je zdravnik, zmajal z glavo in kmalu so ljudje govorili, da bo Tončkova mati morala umreti, ker ima preslabo srce. — »Pa ji novega dajte,« je prosil Tonček sosede, ki pa so mu rekli, to more storiti le Bog. Verjel je Tonček in v trdnem prepričanju, da bo uslišan, je tekel v cerkev. Padel je na kolena pred tabernakelj, dvignil roke in prosil: »Jezus, ti, ki edini moreš, daj moji mami novo srce!«

Ne dolgo potem se je mami proti zdravnikovim izjavam obrnilo na bolje. Počasi je vstala. — To pa je storil Bog, je dejal zdravnik; a drugi so dodali: »Tonček je izprosil mami novo srce.«

*Sredi gozda zima plete bič
onstran šumeče reke,
da bo topla uboge otroke,
ki nimajo mehke obleke.*

*Bratci, sestrice!
Hišicam gorkim duri odprite,
borne sirote vanje spustite!
Jezušček sredi med njimi stoji
Jezuščku duri odprite vsi!*

Naša nova hišica.

4.

Ko so se otroci najedli, so izvlekli iz ropotije klopi in jih lepo razvrstili. Igrati so se pričeli šolo. Jakec je bil gospod učitelj. Strogo je gledal svoje učence in jim neprestano žugal s tenko šibico.

»Ako ne bo takoj miru, bo pela šiba,« je kričal Jakec.

»Katero pa zna peti? Ji bomo pomagali,« se odreže Jožko.

In naj je gospod učitelj krilil z rokami in vreščal, kakor je hotel, otroci niso dali miru. smejali so se in se prekopicavali.

Toda Jakec ni odnehal. Vrgel je šibo na tla, tlesknil z rokami, napravil znamenje sv. križa in pričel moliti molitev pred poukom. Otroci so se mahoma zresnili in sedli mirno vsak na svoje mesto. Jakec je pričel peti »Lepa si, lepa si roža Marija«, učenci in učenke pa so peli pridno za njim.

Vesel je bil, da je ukrotil paglavce na tako preprost način.

»Zdaj bomo pisali šolsko nalogo. Vsak naj poišče v šolski torbi kos papirja in svinčnik,« je mirno govoril g. učitelj.

Čez nekaj trenutkov je bilo vse pripravljeno in Jakec je nadaljeval:

»Otroci, kdo mi ve povedati pameten naslov za nalogo.«

Zdaj so otroci odgovarjali po vrsti: »Šola sredi travnika. Učitelj in šiba. Brzovlak. Moja punčka — —«

Zadnja je bila na vrsti Jerica, ki je povedala najpametneje: »Naslov naloge naj bo: 'Opis učilnice'. To nalogo nam je dala dopoldne naša gospodična. Pa-

metno je, da jo tu spišemo na liste, doma jo bomo pa prepisali v zvezke.«

Jakec je bil z zadnjim predlogom zelo zadovoljen; dejal je le še: »Kdor bo napisal najboljšo nalogo, dobi tole pomarančo.« Potegnil je iz žepa pomarančo in jo pokazal začudenim otrokom.

Kar hitro so se vsi potopili v delo.

Čez pol ure je prejel Jurček za nagrado obljubljeno pomarančo, zakaj njegova naloga je bila po Jakčevem mnenju najboljša.

»Ako ne bo takoj miru, bo pela šiba,« je kričal Jakec.

Napisal pa je tole:

Šolska naloga: Opis učilnice. Šolska soba ima tele predmete: tablo, klopi, črnilnike, učitelja in šibo. Vse je večinoma zelo staro, samo šiba mora biti zmerom nova. Kdor pride pozneje v učilnico kot učitelj, je največji lenuh in je kaznovan. Na zemljevidu so naslikana mesta in reke zato, da se jih moramo na izzust učiti. Učitelj je naredil s palico luknjo v Sveto deželo. Z globusom napravi včasih sončni mrk. V šoli visi tudi toplomer; ž njim naredi poleti gospod učitelj vročino, da imamo prej prosto. Ob desetih dopoldne imamo četrť ure odmora; takrat smemo jesti kruh kake pol ure. Šolski nadzornik nas vselej pohvali; gospod učitelj je pa vedno vesel, kadar odide. V šoli so tudi miši, pa samo takrat, ko nas ni.

Joža Vovk:

Angel božji.

*Angel božji, z mano hodiš,
kamor grem, me pelješ ti,
ves dan me za roko vodiš
in ko spim, pri meni si.*

*Ko me mlado jutro zdrami,
drobne roke skleneš mi
in me pelješ k moji mami,
ona križ mi naredi.*

*Vsak dan vodi me po poti,
ki v nebesa pelje me,
da grem Jezusu naproti,
ki v nebo povabi me!*

Vesela mladost.

Povest.

Gospa Cvetko in Rožnik sta že kar nestrpno čakali, da bi gospe Koprivi lahko rekli zbogom, zato sta naročili, naj zaprežejo.

Gospa Kopriva vpraša začudena: »Kaj? Že zdaj? Drage dame, saj je še le osem ura!«

»Žal mi je,« odvrne gospa Cvetko, »da vas moramo tako zgodaj zapustiti, a zelo radi bi bile pred nočjo doma.«

»Zakaj pred nočjo? Pot je vendar tako lepa in luna bo svetila!« poudari Kopriva.

Rožnik: »Metka je še premajhna, da bi bila dolgo pokonci; bojim se, da bi bilo zanjo preveč.«

Kopriva: »E, kaj bi to, drage dame! Nocoj smo zadnjič takole skupaj, zato tudi Metka lahko malo dalje bdi!«

Rožnik: »Zelo nama je žal, gospa, vendar pa obe veliko daja na to, da imajo otroci dosti spanja.«

Sluga je prišel povedat, da je voz pripravljen. Deklice si pokrijejo klobučke. Zofka plane brž k vratom, da je ne bi pozabili. Gospa Kopriva se poslovila od gospe in deklic, potem pa še Zofko pokliče:

»Smrklja, vsaj zbogom mi reci! Kako si surova in čisto brez srca! Vsa srečna si, da moreš od mene proči! Prepričana sem, da bi se te deklice od svojih mamic ne poslavljalje brez solza!«

»Moja mamica pa prav gotovo tudi ne bi odpotovala brez mene!« reče Metka živahno, »pa tudi gospa Cvetkova ne brez Milke in Lenčke! Svoje mamice ljubimo, ker so tako srčno dobre; ako bi bile hudobne, jih pa tudi me ne bi ljubile!«

Zofka se je kar stresla, kaj bo zdaj, Milka in Lenčka pa sta se nasmehnili. Gospa Cvetko in Rožnik sta si grizli ustnice, da se ne bi zasmejali, gospa Kopriva je pa od jeze postala vsa rdeča. Oči so ji žarele kakor dva plamena in iz srca rada bi Metki prisolila zaušnico, pa se je le premagala, Zofko je še enkrat poklicala k sebi, jo hladno poljubila na čelo, pa jo takoj pahnila od sebe in rekla:

»Vidim, frklja, da si tem otrokom o meni čenčala čedne stvari, a pravim ti: pazi se! Nekega dne se vrnem! Zbogom!«

Zofka ji je hotela poljubiti roko, gospa Kopriva pa ji je roko hitro odtegnila in jo mimogrede ježno udarila v lice. Deklica pa se je hitro izmuznila in sedla v kočijo.

Gospa Cvetko in Rožnik sta gospe Koprivi še enkrat rekli zbogom, Milko vzeli k sebi na zadnji sedež, na sprednjega pa so se posedle ostale tri in konji so potegnili. Že je Zofka začela svobodno dihati, ko se naenkrat začujejo klici: »Stojte! Stojte!« Uboga Zofka toliko da ni omedlela; ustrašila se je namreč, da bi se utegnila mačeha premisliti in jo poklicati nazaj. Voznik je konje ustavil, iz gradu pa je prišel sluga in ves zasopel rekel:

»Gospa... pravijo..., da je... gospodična Zofka... pozabila... svojo prtljago. Šele jutri jo lahko pošljemo za njo, razen, če se gospodična morda rajši vrne in doma prenoči.«

Zofka je zopet oživila. Veselo je slugi podala roko in rekla:

»Hvala vam lepa, Tone! Prav žal mi je, da ste zaradi mene morali tako teči in se upehati. Recite moji mačehi, da se ji lepo zahvaljujem, pa da je nočem nadlegovati in bom zato rajši šla z gospo Cvetkovo, pa naj prtljago jutri za menoj pošljejo. Žbogom, Tone!«

Gospa Cvetkova je videla, kako je Zofka nemirna, zato je vzniku rekla, naj dobro vozi.

Čez četrte ure je kočija že obstala pred gradom Cvetkovih, Zofka je vsa srečna, lahno kot pero, skočila iz voza ter Boga in gospo Cvetkovo zahvalila za lepi čas, ki ga bo preživela pri svojih prijateljih.

Zofka se preveč naje.

Zofka je bila že štirinajst dni pri Cvetkovih. Počutila se je tako srečno, da so njene napake in grde navade kar izginile. Kadar so jo zjutraj zbudili, je skočila iz postelje, se umila, oblekla in molila kakor njene prijateljice. Nato so skupaj zajtrkovali. Zofki se ni bilo več treba s kruhom basati, da bi se nasitila; saj so ji ga dali, kolikor je hotela. Prve dni pa kar ni mogla verjeti, da je res tako srečna, zato se je najedla in napila, da je komaj dihalo. Šele čez tri dni, ko se je docela prepričala, da vselej dobi jesti, kadar je lačna, in da je nespametno, če si zjutraj baše želodec za ves dan, se je spametovala in je samo toliko jedla kakor njene prijateljice. Tudi je prve dni pri zajtrku in pri kosilu zelo hitro jedla, ker se je vedno bala, da je morda ne bi zapodili od mize, še preden bi se nasitila. Tovarišice so se ji muzale, gospa Cvetkova pa ji je obljubila, da je nikoli ne bo podila od mize in se bo vselej lahko v miru najedla. Zofka je zardela in obljubila, da bo za naprej manj požrešna.

»Uboga Zofka,« pravi nekega dne Lenčka, »tako se vedeš, kakor da bi se kar naprej česa bala; vedno hitiš ali pa se skrivaš tudi pri najbolj nedolžnih rečeh.«

Zofka: »To je zato, ker se mi še zdaj neprestano zdi, da slišim svojo mačeho. Skoraj vedno pozabljam, da sem zdaj pri vas, ki ste dobre, in da sem srečna, oh, tako srečna!«

Pri teh besedah je Zofka s solzami v očeh poljubila gospe Cvetkovi roko, gospa jo je pa nežno stisnila k sebi.

Zofka pravi ginjena: »O gospa, kako ste dobri! Vsak dan Boga prosim, da bi smela za vedno pri vas ostati.«

Gospa Cvetko: »Morala pa bi Boga prositi za nekaj drugega, otrok moj: da namreč postaneš tako pridna, pokorna in dobra, da boš omehčala svoji mačehi srce in bosta srečno skupaj živeli.«

Zofka ni odgovorila; najbrž se ji je nasvet gospe Cvetkove zdel preveč težak. Metka pa je tako osupnila, kakor da gospa Cvetko zahteva nekaj povsem neizvedljivega.

Gospa Rožnik je to opazila in se nasmehnila: »Kaj pa ti je, Metka? Tako gledaš gospo Cvetkovo, kakor da jo prvič vidiš.«

Metka: »Mamica... to je zato... nočem, da bi... jezi me, ker... ker... saj sama ne vem, kako bi povedala. Nočem pa Boga prositi, da bi se hudobna gospa Kopriva vrnila in našo ubogo Zofko zopet pretepala!«

Gospa Rožnik: »Saj gospa Cvetko ni rekla, naj moli v ta namen, ampak je rekla, naj Zofka ljubega Boga prosi, da sama postane prav dobra in jo bo potem njena mačeha morala ljubiti.«

Metka: »Ampak, mamica, saj veste, da je gospa Kopriva tako hudobna, da nikoli ne bo postala dobra. Zofko hudo sovraži in je nikoli ne bo ljubila. Če se vrne, bo Zofka zavoljo nje zopet nesrečna.«

(Dalje.)

P o š t a m a l e g a J e z u s a .

Sprejem v evharistično križarstvo na Bledu.

Praznik presv. Rešnjega Telesa je bil za nas letos kar dvakratni praznik. Ta dan smo bili namreč sprejeti med evharistične križarje. Sprejemat nas je pa prišel sam gospod

urednik »Luči« iz Ljubljane. Ne morete si misliti, kako smo se ga razveselili. — Zjutraj smo imeli skupno sv. obhajilo, popoldne ob pol treh pa smo se zbrali v župnišču. Ko smo šli v slovesni procesiji po cerkvi, so veselo zadonele orgle. Zapeli smo evharistično himno »Mogočno se dvigni«, nakar je imel preč. p. Krizostom krasen govor o dvorjanih evharističnega Kralja. Ko je blagoslovil naš novi prapor, je izpostavil Najsvetejše in nas sprejel v našo novo organizacijo. Po petih litanijah presv. Srca Jezusovega smo se podali v Ljudski dom, kjer smo gledali igrico »Sv. Tarcizij«, ki jo je napisal g. urednik »Luči«.

Lep je bil ta dan in pozabili ga ne bomo nikoli.

Gogala Marija,
učenka VI. razr. osn. šole.

Pismo iz Varaždina.

Tudi tja dol na Hrvaško sije Vaša »Luč«.

Meni je vsak mesec prinesla veliko in veliko veselja v Varaždin. Skrbno sem sledil povesti, prebiral pesmice, bral Vaša zanimiva pisma, jokalo se z Vami nad umrlimi prijatelji — in sem Vas ljubil, ker vidim, da ste res dobri otroci, ki ljubijo Jezusa. Držite se »Luči« in ne boste hodili po temi, pa jo razširjajte tudi med druge, da zasije vsem in povsod!

Prisrčno Vas pozdravlja

Miško Miškec.

Nov prapor Frančiškove mladine v Mariboru.

V nedeljo, dne 11. oktobra, je bila v naši ljubko ozaljšani in krasno razsvetljeni baziliki Matere milosti prisrčna slovesnost. Prišli so namreč sam vrhovni voditelj Frančiškove mladine prečastiti gospod p. Krizostom in so nam Križarjeni in Klaricam blagoslovili lepo izdelan prapor. Po blagoslovitvi so imeli krasen nagovor, v katerem so nam povedali marsikaj lepega iz Frančiškovega življenja, zlasti o viteštvu sv. Frančiška. Opozorili so nas, naj bomo tudi mi kot pravi vitezi vneti za vse dobro, lepo in plemenito pod praporom Frančiškove mladine. Po cerkveni slovesnosti se je slavnost nadaljevala v Mladinskem domu, kjer so bile prisrčne in občutene deklamacije in govor vrhovnega voditelja, v katerem so nam predložili zadnje dneve Frančiškovega za nebesa prezaslužnega življenja. Sv. Frančišku ni bila smrt težka, temveč lahka, samo prehod iz tega solznega, trpljenja in gorja polnega življenja v onostransko, blaženo življenje svetih v nebesa. Potem je bila še lepa igra »Frančišek umira«, ki jo je napisal prav za to slovesnost p. Tarzicij.

Pen Fefika,
učenka IV. b razreda, Krčevina pri Mariboru.

Za misijone.

Molnar Feriček, učenec 2. razreda na Bledu, je zbral za misijone velikansko škatlo staniola, ki ga je vzorno zložil in z veliko vnemo nabiral cele počitnice. Bog povrni tisočero! — Prav tako se zahvaljujem tudi bratcu in sestrici Gogala z Bleda, ki sta nabrala prekrasno zbirko najrazličnejših evropskih in izvenevropskih znamk. — Urednik.

Bratci in sestrice!

V mesecu decembru darujte »Jezusove dneve« za siromašne otroke, da bi Gospod omehčal srca premožnejših, ki bi podprli siromačke in omilili z obleko in hrano njihovo bedo.

Urednik.

Naši rajni prijateljčki.

† Marija Kapler. V Marijinem mesecu maju je odšla med nebeške krlatce zvesta naročnica »Luči«, Marija Kapler iz Vidma ob Savi. Obiskovala je drugi razred državne narodne šole na Vidmu. Lansko leto je prvič pristopila k mizi Gospodovi in od tistega hipa je bila vsa srečna, kadar je mogla prejeti sv. Rešnje Telo. Nenadoma jo je v letošnjem maju ugrabila zavrata bolezen škrlatinka in v mestni bolnišnici v Krškem je izročila svojo dušo Stvarniku.

Lep pogreb, ki se ga je udeležila množica odraslih in večje število otrok, je pričal, kako težko rano je prizadejala smrt dobrim staršem, pa tudi vsem ostalim, zlasti njenim sošolkam, ki bodo svojo mlado tovarišico ohranile vedno v lepem spominu.

Duhovnik je pri odprtem grobu takole poudarjal: »Ko je zadnjo uro sedela še zdrava in vesela v šoli, tam v zadnji klopi, je bilo njeno vprašanje: Kdaj pride Lučka iz Ljubljane? Tega ni dočakala, pač pa ji je dobri Bog v svoji neskončni modrosti poslal drugo luč — božjo luč, ki ji bo svetila vso dolgo, neskončno večnost.«

To ji pa tudi vsi želimo.

† Rus Ivanka. Ko je v nedeljo, 24. maja zazvonilo poldne, je nehalo biti srce moji sošolki Ivanki. Odšla je v nebeške višave k svoji ljubi Materi Mariji, katero je tako iskreno ljubila. Njena srčna želja je bila, da bi Marija prišla ponjo.

Najrajši je pela Marijino pesem: »Lepa si, lepá si roža Marija!« Bila je članica Marijinega vrtca. Ravno tisto nedeljo smo imeli shod, pri katerem so nam g. katehet razlagali, kako lepo je Ivanka umrla.

Tomšič Andreja,
učenka V. razr., Ribnica, Dolenjsko.

† **Kolarič Adolf.** Adi je bil naročnik »Luči«, rad je hodil k sveti maši in svetemu obhajilu.

Bil je zelo marljiv in vesel fantič. Hodil je v III. razred viš. nar. šole. Doma je opravljal vsa dela. Zato ga jako pogrešajo. Zelo se je veselil letošnje bratve, pa je siromacek ni ućakal. Źe celo poletje je ćutil bolećine v glavi. Zvećer 27. septembra ga je bolezen pritislila na posteljo. Cel teden se je mućil.

V nedeljo 4. oktobra je še molil, se zahvalil za obiske. Mamico pa je prosil: »Daj mi obleko, da grem k sv. maši,« ćeprav ni mogel već hoditi. Potem je pa tako mirno zaspal.

Źalujoći prijatelj **PapeŹ Henrik** in **Martina.**

† **Inga Premelć,** ućenka 3. razreda osnovne šole v Leskovcu. Na otroško nedeljo (27. sept.) je bila še pri svetih zakramentih, dne 7. oktobra pa jo je Kraljica presv. roŹnega venca po kratkem trpljenju vzela k sebi. Dne 9. okt. smo jo spremili k većnemu poćitku. V slovo ji je deklamirala njena soućenka Vahćić Brigita in njen katehet je vsem navzoćim podćrtal nekaj potez njene lepe duše. Źlasti njeno marljivost, do-

vzetnost za dobro in veliko ljubezen do Jezusa, Prijatelja otrok. Kot ćlanica Marijinega vrtca pa se je izkazala v svoji veliki zvestobi; rada je pela Marijine pesmi, pa tudi svojih molitev ni nikdar opustila.

Kot zvesto »lućkarico« jo vsem priporoćamo v molitev in posnemanje — ućenke III. razreda v Leskovcu.

Uganke.

Rešitev uganke v »Lući« št. 3.:

1. KriŹar: Źar, kri, kriŹ.
2. Izpolnjuj vsak dan Jezusove dneve!
3. Kraljica vseh svetnikov, prosi za verne duše v vicaĥ.

Vse tri uganke so pravilno rešili: Cesarec Mihael, Modrinjak France, Zidanšek Jurij, Friš Franc, Marinko Matko, Fink Jožef, Lubelj Pepca, Rupnik Terezija, Vrhovnik Julijana, Fevžer Nežika, Rošker Breda, Presetnik Rizika, Hočevar Ana, Adamič Stefan, Levstek Jože, Gruden Albin, Strnad Ljubica, Čemažar Zvonko, Mirtič Sonja, Jung Zlatica, Kralj Marija, Ravninar Vinko, Banjai Dušan, Reje Marjan, Kranjec Janez, Poteko Ivica, Gradišek Ivan, Povše Anica, Leskovec Irma, Leskovec Marjan, Kajančič Anton, Matevž Alojz, Krular Fanika, Leskovec Majda, Zubalič Janez, Zubalič Angela, Zubalič Draga, Zubalič Doroteja, Stefanič Lojze, Pezdirc Malka, Strucelj Vida, Dragoš Pepa, Jakša Rezka, Sodnik Ksenija, Krašek Avgust, Krašek Jernej, Krašek M., Greglu Anton, Miklič Bojan.

Dve uganki so pravilno rešili: Turk Anica, Pive Fani, Čop Slavica, Tavčar Davorin, Čuderman Mirko, Čuderman Cirila, Gorše Jože, Por Marjan, Javnik Silva, Povšič Cvetka, Brumen Božica, Čater Mirica. Izžrebana sta bila: Sonja Mirtič, uč. V. r. osn. š., Ljubljana, in Gradišek Ivan, uč. VI. r., Črni potok.

Mreža.

(Holozan Emil.)

Da	Di	Nje	Tar	Je	Tar	Tev
Ol	Be	V	Je	Du	Sve	Ziv
Si	Spo	Tva	Bro	Ko	Ne	Lo:
Ob	Bešk	Do	Delo.	Vsa	Go	Lep
Lje	Ta	Zr	Zar.	Njem	Zen	Ca
Bo	Lju	Sr	Naj	Ce	Ti	Ri

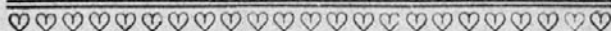
B	A	T	M	K	O
M	V				K
O					P
A					E
T					E
J	A	A	R		L

Kvadrat.

(Holozan Emil.)

Kdor bo rešil obe uganke in bo izžreban, dobi lepo vezano knjigo. Rešitve pošljite do 5. decembra na naslov: Uredništvo »Luči«, Ljubljana, Marijin trg 4.

P. Krizostom O. F. M.: OTROŠKE IGRICE, 5. zvezek

Otroške igrice, ki jih je ob priliki letošnjega materinskega dneva napisal p. Krizostom, znan po svojih globokoobčutenih in ljubkih pesmih, so potem, ko so jih z velikim uspehom igrali v našem Opernem gledališču, izšle v knjižici. Vesela otroška igrice »Naočniki« v dveh dejanjih, ki jo tu beremo, je gotovo eno najboljših del te vrste, ki se mlade duše vanj z lahkoto z vsem občutjem vmislijo in jo igrajo z vso tisto pristno svežostjo in šaljivostjo, s katero je pisana in ki ji zagotavlja stalno mesto na naših odrih in odrčkih, kjer bo razveseljevala staro in mlado. Knjižica vsebuje tudi prizorček med otroki in palčki pa dve deklamaciji, ki smo jih tudi na proslavi materinskega dneva čuli in sta želi veliko priznanje po svoji plemeniti preprostosti: melodije pevskih točk v obeh igrokazih so od p. Franceta Ačkota. Knjižica, ki stane 3 Din, bo prišla zelo prav tudi našim odrom na deželi ob raznih prireditvah, kjer se mladini daje prilika, da se izkaže v igralski umetnosti, ki blaži srce in neguje lepa čustva. Fr. Terseglav.

Knjižico naročite v Jugoslovanski knjigarni.

